

Arrest

nr. 132 316 van 28 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 januari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient, onder een andere naam, op 8 augustus 2003 een asielaanvraag in. Hij is vergezeld van zijn Pakistaanse echtgenote, met wie hij stelt in 1995 te zijn getrouwd.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken neemt, in antwoord op deze asielaanvraag, op 10 december 2003 een beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. De commissaris-generaal neemt op 4 februari 2004 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.4. Verzoekers echtgenote en hun minderjarige kinderen worden op 20 augustus 2005 gerepatrieerd naar Pakistan.

1.5. Verzoeker treedt op 30 september 2005 in Pakistan in het huwelijk met een vrouw met de Litouwse nationaliteit. Hij gebruikt hierbij een andere naam dan bij zijn asielaanvraag.

1.6. Bij arrest nr. 164.364 van 6 november 2006 verwerpt de Raad van State het door verzoeker tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 4 februari 2004 ingestelde beroep.

1.7. Op 10 augustus 2011 dient verzoeker, die ondertussen weer in België verblijft en er samenwoont met zowel zijn toenmalige Pakistaanse echtgenote als de Litouwse vrouw met wie hij Pakistan in het huwelijk trad, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.8. Verzoeker wordt op 17 februari 2012 in het bezit gesteld van een F-kaart. Ook zijn drie kinderen die geboren werden uit zijn relatie met zijn toenmalige echtgenote worden tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 12 augustus 2013 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Ook het verblijfsrecht van de drie kinderen wordt beëindigd zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.10. Op 30 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"[...] Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Artikel 74/14 :

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eendere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 08/08/2003 ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het DVZ op 10/12/2003. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 5 dagen (bijlage 26bis van 10/12/2003) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de CGVS ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 04/02/2004. Deze beslissing werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene werd op 10/08/2006 door de Correctionele Rechtbank van Brugge veroordeeld tot 1 jaar gevangenis voor valsheid in geschriften + gebruik particulieren. Betrokkene werd voor deze feiten opgesloten in de gevangenis van Antwerpen.

Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging op 10/08/2011 ingediend. Deze aanvraag werd negatief afgesloten op 12/08/2012 met een bijlage 21 en een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 10/09/2013."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wijst de Raad erop dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoeker reeds bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten bij beslissing van 12 augustus 2013, ter kennis gebracht op 10 september 2013. Verzoeker ging niet in beroep tegen dit bevel, zodat dit bevel thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is en uitvoerbaar is. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van huidige beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken.

De Raad stelt hierbij ook vast dat verzoeker op 8 oktober 2013 wel namens zijn minderjarige kinderen een beroep instelde bij de Raad tegen de in hunnen hoofde genomen beslissingen tot beëindiging van het verblijfsrecht. Hij koos er tegelijkertijd blijkbaar voor de in zijn hoofde genomen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten niet aan te vechten.

Ter terechtzitting gewezen op dit definitief geworden bevel om het grondgebied te verlaten, toont verzoeker niet aan dat hij nog een belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen het thans bestreden om het grondgebied te verlaten van 30 januari 2014 (*cf.* RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

De Raad stelt verder ook vast dat verzoeker geen ernstige grief ontleend aan het EVRM naar voor brengt die zich zou kunnen verzetten tegen het vaststellen van de onontvankelijkheid van huidig beroep.

Niettegenstaande niet blijkt dat zijn feitelijke gezinssituatie in België sinds 8 oktober 2013 fundamenteel zou zijn gewijzigd, betoogt verzoeker thans dat een bevel om het grondgebied te verlaten strijdig zou zijn met artikel 8 van het EVRM. Hij wijst op het gegeven dat zowel zijn beweerd huidige echtgenote als hun twee minderjarige kinderen burgers van de Unie zijn en verblijfsgerechtigd in België. Door louter te wijzen op een gezinsleven in België, daargelaten de vraag of dit kan worden aangenomen – zeker wat de Litouwse vrouw betreft, nu het huwelijk niet wordt erkend in België –, maakt verzoeker evenwel nog niet aannemelijk dat het feit dat hij het grondgebied dient te verlaten strijdig zou zijn met artikel 8 van het EVRM. De Raad verwijst op dit punt verder naar het gestelde in het arrest nr. 115 309 van 9 december 2013 van de Raad dat het huwelijk tussen verzoeker en een Litouwse vrouw in België niet wordt erkend en dat niet blijkt dat er een hinderpaal is voor verzoeker om, indien hij dit wenst, zich in zijn land van herkomst te laten vervoegen door zijn Litouwse partner en de kinderen die hij samen met deze vrouw heeft. Hierbij werd er reeds op gewezen dat niet blijkt dat de Litouwse partner van verzoeker en de kinderen die hij met haar heeft, mede gelet op de jonge leeftijd van deze kinderen, dergelijke banden met België hebben dat een vertrek uit het Rijk niet kan worden overwogen. Er werd hierbij vastgesteld dat er geen “*disproportionele inmenging*” in het gezinsleven kan worden vastgesteld. Verzoeker diende

geen cassatieberoep in tegen voormeld arrest van de Raad en brengt ook geen nieuwe elementen in dit verband aan die een andere beoordeling kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker geeft in het thans voorliggend verzoekschrift verder nog aan dat een verwijdering van het grondgebied strijdig zou zijn met de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Daar artikel 13 van het EVRM geen onafhankelijk bestaan heeft, maar slechts kan worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232), bestudeert de Raad in eerste instantie de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM.

De Raad benadrukt dat de bescherming die een vreemdeling kan ontleen aan het verbod op foltering of op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing uit artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel argument aanbrengt om een mogelijke schending in zijn hoofd van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken ten aanzien van het land waarvan hij stelt de nationaliteit te hebben en vanwaar hij stelt afkomstig te zijn, zijnde Pakistan.

Verzoeker betoogt evenwel dat hij niet weet naar welk land hij desgevallend gedwongen zal worden verwijderd. Hij verwijst dienaangaande naar een arrest van het EHRM van 2 oktober 2012.

Er dient op te worden gewezen dat het verzoeker, in het kader van het onderhavige beroep, vrij staat elk risico op schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Het thans aangevochten bevel stelt dat verzoeker het grondgebied van België evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen moet verlaten, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven. Thans is er dus geen sprake van een gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing of van een gedwongen verwijdering. De Raad stelt vast dat verzoeker in eerste instantie zelf moet gaan beoordelen naar welk land hij zich zal kunnen begeven. Door te motiveren dat de asielpprocedure negatief werd afgesloten, dient te worden aangenomen dat verweerder er zich van heeft vergewist dat in ieder geval geen schending van artikel 3 van het EVRM dreigt indien verzoeker terugkeert naar het land vanwaar hij stelt afkomstig te zijn en de nationaliteit te hebben. Verzoeker toont het tegendeel ook geenszins aan. Er lijkt zich aldus, vanuit het oogpunt van artikel 3 van het EVRM, geen beletsel te vormen opdat verzoeker vrijwillig gevolg kan geven aan de thans bestreden beslissing, nu in ieder geval niet blijkt dat hij niet kan terugkeren naar Pakistan. De bestreden beslissing legt verzoeker verder ook geenszins een verplichting op om zich te begeven naar enig ander land, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM. Evenmin voert verzoeker elementen aan die zouden kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM indien hij naar een ander land zou worden uitgewezen.

In de mate overigens dat de thans bestreden beslissing zou kunnen dienen als grond voor een gedwongen verwijdering toont verzoeker niet aan dat hij naar een ander land zal worden gerepatrieerd dan het land waarvan hij stelt de nationaliteit te hebben, zijnde Pakistan, en de gegevens van het dossier laten evenmin toe om enige indicatie daaromtrent te zien. In tegenstelling tot de zaak Singh et autres c. Belgique, waarnaar verzoeker verwijst (EHRM 2 oktober 2012, nr. 33210/11) waar er discussie was omtrent de Afghaanse nationaliteit van de verzoekers en er duidelijk sprake was van een risico op uitwijzing naar Rusland, met vervolgens risico op uitwijzing naar Afghanistan, is in casu de Pakistaanse nationaliteit van verzoeker niet betwist. Bijgevolg is het betoog aangaande de onduidelijkheid van het land waarnaar verzoeker zou worden teruggestuurd bij uitvoering van het bevel, theoretisch. Voor het overige vormt de kritiek van verzoeker in het kader van artikel 13 van het EVRM dat hij op dit moment niet weet waarheen en onder welke modaliteiten de gedwongen uitvoering van het huidige bevel zal gebeuren, zodat hij voorliggend beroep dan ook indient om zijn rechten te vrijwaren, een wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is, dan wel een theoretisch en hypothetisch betoog nu het uitgangspunt ervan, met name een gedwongen verwijdering, verre van een zekerheid is. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker, middels het onderhavige beroep, zich heeft kunnen verweren tegen de bestreden beslissing alvorens een gedwongen tenuitvoerlegging kon plaatsvinden. Hij toont thans geenszins een schending aan van artikel 13 van het EVRM, ook al niet om reden dat deze bepaling slechts kan worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr.153 232) en de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk werd gemaakt.

Een schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker brengt aldus geen ernstige grief ontleend aan het EVRM naar voor die zich verzet tegen het vaststellen van de onontvankelijkheid van huidig beroep.

De ingeroepen schending van het hoorrecht op zich of zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is ten slotte niet van aard dat deze, indien aangenomen, op zich enige afbreuk vermag te doen aan de uitvoerbaarheid van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 12 augustus 2013. Ten overvloede merkt de Raad op dat gelet op de gebonden bevoegdheid vervat in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet waaraan volgens deze bepaling enkel afbreuk kan worden gedaan in de situatie dat de vreemdeling zich kan beroepen op een meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag en nu reeds werd vastgesteld dat niet blijkt dat er sprake is van enige ernstige grief in het licht van artikel 8 van het EVRM wat het ingeroepen gezinsleven met de Litouwse vrouw waarmee verzoeker huwde te Pakistan en hun kinderen betreft, niet blijkt dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op het hoorrecht of artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verzoeker stelt immers enkel dat hij, indien hij zou zijn gehoord, het bestuur kon wijzen op zijn gezinsleven met voormelde gezinsleden. Het bestuur was bovendien, blijkens de stukken van het administratief dossier, reeds in kennis van deze gegevens.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet dient te worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS